

[Ebba Strange]

og allerværst for dem der i forvejen har det sværest.

Man skulle faktisk tro, at socialdemokraterne ikke selv læser de efterhånden ganske udmærkede rapporter, der kommer fra socialforskningsinstituttet, og som klart viser, at de, der har det virkelig dårligt i det danske samfund, det er de ufaglærte, det er kvinderne, det er de arbejdsløse, det er de ældre – og så er det naturligvis alle dem, der er børn i disse familier.

Endelig er troen på, at offentlige nedskæringer skulle hjælpe på betalingsbalancen, aldeles uunderbygget, og det ved regeringen også. Der er heller ikke noget, der kan bevise over for os, at de produktive erhverv kan opsuge den arbejdskraft, der nu bliver tilovers i den offentlige sektor. Der er intet, der kan overbevise os om, at vi ved at forgyldte erhvervslivet kan få det til at øge eksporten. Der er ikke noget belæg for, at alle de fordelagtige investeringer, der nu kan foretages, vil fremme beskæftigelse og eksport. De kan præcis lige så godt blive brugt til passiv investering og øge arbejdsløsheden på grund af arbejdskraftbesparende maskiner.

Et andet indoktrineringsstema, der har været kraftigt inde i debatten i den senere tid, har været, at nu skal der skabes optimisme i dansk erhvervsliv, optimisme, der giver investeringslyst. Jeg bliver nødt til at sige her i dag, at jeg interesserer mig mere for optimismen og afgrundsfølelsen hos almindelige danske lønarbejderfamilier end hos et forkælet erhvervsliv.

Alle er ikke i samme båd i Danmark. Danmark er et klassesamfund, hvor ethvert valg, der bliver truffet, er et politisk valg, der viser, hvilken side vi står på i denne klassekamp. Selv om SF fik nogen over snuden ved samme lejlighed, så glædede det mig meget, at Thomas Nielsen, formanden for LO, i sin 1. maj tale tydeligt sagde, at nu var det, der var brug for i Danmark, socialistiske løsninger. Det er vi enige med ham i i SF, men selv uden at gå så langt som til socialisme, kunne vi allerede i dag foreslå helt andre politikker, der vel ikke løser kapitalismens krise – for det er kun socialismen, der kan løse den – men som dog viser nogle andre veje at gå end de gamle nedtrådte stier, som vi nu bliver jaget ud på, og som vi har jokket på i de sidste 6–7 år.

Den kapitalistiske økonomi kan kun tænke traditionelt, og det medfører, at afgrunden nærmer sig for de familier, jeg har nævnt. Den afgrund, der er karakteriseret ved, at samfundet går i opløsning, fordi der fjernes flere og flere af de velfærdsgoder, som arbejderbevægelsen har tilkæmpet sig gennem generationer. Dette vil medføre en stadig stærkere disciplinering af arbejderne, af børnene og af de unge. Der er mange af de familier, der snart ikke kan mere. Når børnetilskudene falder, når daginstitutionspriserne stiger, når olie og anden energi stiger, når momsen stiger, når dyrtidsportionerne er blevet frarøvet dem, så er det klart, at man rammes af en følelse af afgrund og håbløshed, og den breder sig. Det mest katastrofale er, når den breder sig til de unge, de unge, der hverken kan få arbejde eller uddannelse. Så slutter optimismen, så dræbes gå-på-modet og initiativet, og så ødelægges det bedste, som Danmark har, nemlig en dygtig og veluddannet arbejdskraft.

Det er det modsatte, Danmark har brug for. En politik, der fremmer optimismen, som fremmer troen på fremtiden, som fremmer initiativet hos lønarbejderne. En sådan politik er mulig, men den kræver politisk mod og politisk vilje, og netop dette mod og denne vilje savner den socialdemokratiske regering, og det radikale venstre savner den i høj grad. For det mod, der kræves, er mod til at gå imod de krav, der allerede i dag stilles fra Danmarks stærke kapitalistiske långivere og fra de stærke kapitalistiske partnere i EF om, at der skal føres borgerlig politik i Danmark, hvis vi fremtidig skal fremstå som et godt papir.

Der er brug for, at vi en dag får afsløret, hvor meget Danmark faktisk allerede i dag er i lommen på de andre lande. Det har de borgerlige partier her i salen nok ikke noget imod at vi er, og socialdemokratiet måske heller ikke, men det er vigtigt, at befolkningen får det at vide. Afhængigheden af de andre lande er ikke noget, der er en svævende trussel eller en afgrund, der nærmer sig, det er en barsk realitet, der allerede i dag stiller krav om en politik som den, der føres, nemlig flytningen af goder fra lønarbejdere til kapitalen.

Derfor ved jeg heller ikke, hvor reelt ønsket egentlig er om at komme betalingsbalanceproblemerne til livs. Der er derimod øn-